

Därför packar jag väskan igen

" Jag vill ge människor som är utsatta, som lider eller kämpar, egna ansikten och namn. Det måste vara en av journalistikens viktigaste uppgifter." Det skriver Joakim Medin i sin krönika i Amnesty Press nummer 2/2015.

KRÖNIKA (/FRAN-TIDNINGSARKIVET/KRONIKA/) | 2015-06-06

AV: JOAKIM MEDIN

ÄVEN PUBLICERAD I AMNESTYPRESS #2/2015 (/TIDNINGEN/2015/2)

”Världen brinner! Folk förtrycks! Varför är medierna helt tysta?”

Jag kan inte räkna alla gånger jag sett sådana kommentarer eller själv känt likadant. Vår värld har stora problem och vi lever i en tid när många problem verkar växa. I det Mellanöstern jag arbetar i rasar ett storkrig, som enbart i Syrien snart dödat en kvarts miljon människor. Ingen vet hur eller när det slutar. ”Terrorism” har sedan länge blivit ett urvattnat ord och ändå har världen chockats igen över Islamiska statens (IS) extrema brutalitet.

Vi är många som engagerar oss för att informera om umbäranden. Ett mindre antal försöker göra det på heltid, som journalister, i ett medieklimat där det blåser allt snålare i satsningar på utrikesuppdrag. Centralt i min egen drivkraft är att jag önskar ge de människor en röst, som annars riskerar att inte höras. Jag vill ge människor som är utsatta, som lider eller kämpar, egna ansikten och namn. Det måste vara en av journalistikens viktigaste uppgifter.

När jag i februari fängslades av Assadregimen uppmärksammades det i hela världen som ett exempel på hur riskabelt det jobbet förstås kan vara. Tillsammans med min tolk greps jag av regimstyrkor i nordöstra Syrien och låstes in i en minimal isoleringscell. Väggarna var mörka av smuts och blod. Från befälhavarens kontor hörde jag andra fångars ångestfyllda vrål, när de fick sina fotsulor piskade av underrättelsetjänsten. Jag blev fri efter bara en vecka i detta helvete, efter starka kurdiska påtryckningar.

Syrien är idag världens farligaste plats för journalister, med minst 15 döda under förra året. Där har vi blivit måltavlor i kriget, i propagandasyften, för olika parter att sätta tryck på varandra eller för att stoppa information.

Juldagen tillbringade jag också i fängelse. Denna gång i Turkiet, efter att ha gripits av turkiska soldater på gränsen till Syrien. I raseri över att deras blockad mot Kobane inte respekterades av journalister, misshandlade de en holländsk-kurdisk kollega som också var med mig.

Dumdrigt att åka dit! Nu måste du fått andra tankar? har vissa undrat. Men där är svaret fortfarande nej. Jag ser ett lika stort behov av att journalister själva fortsätter dokumentera på plats.

Joakim Medin Foto: Privat

Det är vår skyldighet, vi som lever i en rikare och friare region, att fördjupa oss i problemen för våra medmänniskor. Att rapportera på plats är att ta ansvar för det faktum att andras svårigheter – eller lösningar – oftast har en koppling till vår egen del av världen. Syriens flyktingkatastrof är den största sedan det andra världskriget. Det är till säkerheten i Europa, rent av Sverige, alla idag vill nå när de drunknar i Medelhavet under sina försök.

Kriget i Syrien har lett till enorma blodbad, etnisk rensning och slaveri. Men mitt i tragedin finns fortfarande hopp kvar, som i de nu så uppmärksammade kurdiska kvinnornas kamp både för rättigheter och mot is invaderande förtryck. Det tog västvärlden lång tid att upptäcka dem. Men efter att journalisters samtal med och skildringar av dem till sist publicerats brett, har det idag blivit en välbehövd medicin mot den allra största faran: att avfärda Syrien som bara ett hopplöst fall av förstörelse och död.

Därför packar jag strax väskan och återvänder till Syrien igen.

Joakim Medin

Frilansjournalist.

Joakim Medin har tidigare i Amnesty Press skrivit om Ungern (<http://www.amnestypress.se/fran-tidningsarkivet/reportage/25614/romskt-motstand-i-antiziganismens-ungern/>) (nr 1/2014), Irak (<http://www.amnestypress.se/artiklar/reportage/25790/pa-flykt-undan/>) (nr 3/2014) och Kobane (<http://www.amnestypress.se/fran-tidningsarkivet/ledare/25716/kobane-en-symbol-frihet/>) i Syrien (nr 4/2014).

Joakim Medin gästade också Amnestys årsmöte i Umeå och höll ett anförande där.

Läs Rebecka Bohlins intervju med Joakim Medin

(<http://www.amnestypress.se/artiklar/reportage/25789/arsmotet-i-umea-joakim-medin-om-varfor-journaliste/>)(14 maj 2015)

KRÖNIKA (/FRAN-TIDNINGSAKIVET/KRONIKA/) | 2015-06-06

AV: JOAKIM MEDIN

ÄVEN PUBLICERAD I AMNESTYPRESS #2/2015 (/TIDNINGEN/2015/2)